

drøfte et forslag, som rent ud sagt er et permanent overenskomstindgreb, som gør lønmodtagernes stilling i forbindelse med fyring dårligere, i hvert fald hvis det er fyring inden for det område, loven forsøger at blande sig i, og gør i øvrigt, at beskyttelsen i en række overenskomster om menneskers arbejdstid i forbindelse med deltidsarbejde kan fjernes via en individuel aftale.

Derfor vil jeg gerne spørge beskæftigelsesministeren direkte: Hvad er det for henvendelser, ministeren har fået fra almindelige HK'ere og SiD'ere, der begrundet det her lovforslag, eller for den sags skyld andre borgere?

Hvad skriver de pågældende til ministeren? Hvad er problemet? Hvem er det, der har forhindret dem i at få løst deres problem? Det faktiske grundlag bør vi have på bordet, sådan at vi er fri for at tage udgangspunkt i noget, nogen tror, eller noget, nogen fortolker ud fra en undersøgelse.

Lovforslaget er efter vores opfattelse uden omsvøb en ny adgang til arbejdsgiveren til at tvinge folk ned i tid og dermed også ned i løn. Hvis ikke lønmodtageren vil ned i tid, så kan arbejdsgiveren fyre den pågældende, og så er det op til lønmodtageren selv at bevise, at fyringen er usaglig.

Hvis en arbejdsgiver f.eks. på tomandshånd spørger en lønmodtager, om denne ikke kan gå ned i tid – arbejdsgiveren synes, det kunne være godt, for »De har jo børn, fru Kaldahl«, men fru Kaldahl og hendes familie har ikke råd; det er svært nok i forvejen at få økonomien til at hænge sammen – så kan man vel ikke udelukke, at arbejdsgiveren har et andet motiv, uden at han nævner det for fru Kaldahl, nemlig at der skal skæres i lønomkostningerne, men det behøver han jo ikke at sige.

Fru Kaldahl siger nej, for det har hun jo ikke råd til. Dagen efter bliver hun fyret. På fyresedlen står der »manglende arbejde«, »omstrukturering i firmaet«. Hvordan skal fru Kaldahl med denne lov i hånden bevise, at samtalen på tomandshånd har fundet sted? Hvordan skal hun løfte beviset for, at hun står her i en ny og en ganske forfærdelig situation?

Det her lovforslag har den dimension i sig, men den har også en anden dimension, og det er, at de aftaler, og det er ikke kun overenskomster, der indgås daglig og indgås overalt på danske virksomheder, tilsidesættes med det indgreb, der laves her.

I det omfang der allerede eksisterer aftaler, som ikke direkte tilsidesættes, men hvor man kan tolke dem, gælder lovens tolkning. Dette er ikke et emne, der har været til forhandling, og det kan ikke komme til forhandling, for loven står over den aftale, man har i dag.

Vi synes, det er et unødvendigt og et ubegrundet indgreb i de aftalemuligheder, man har i virkelighedens verden ude på de danske arbejdspladser.

Jeg skal ikke skuffe Venstres ordfører. Jeg synes, det kunne være sympatisk, hvis man styrkede lønmodtagernes retsstilling, for så vidt angår det at kunne tilrettelægge sin arbejdstid, sådan at det passer ind i ens personlige behov. Det kunne jeg godt tænke mig en stærkere retsstilling for. Jeg kunne også godt tænke mig, at når man bliver udsat for den slags fyringer, som jeg lige har omtalt, var bevismulighederne bedre eller f.eks. direkte omvendt.

Den slags lovgivning kender vi. Det har vi på barselområdet. Der har vi jo netop, fordi det var et typisk område, hvor vi lovgav, skabt en så stærk retsstilling, at den enkelte lønmodtager på barsel havde en optimal beskyttelse. Men det er jo ikke det, Venstre kommer med her. Det er jo slapt, hvis man havde nogle ideer i den retning her. Det er jo slapt.

Jeg skal så sige til hr. Ulrik Kragh, at jeg godt kan modstå fristelsen. For jeg tror faktisk, at med den udvikling, der er i gang nu, og med respekt for den måde, det danske arbejdsmarked i øvrigt fungerer vældigt godt og dynamisk på, kan de godt finde ud af det selv. De behøver ikke have smagsdommere i Venstre eller i Beskæftigelsesministeriet eller andre steder, der afgør, hvordan de skal tilrettelægge den fleksibilitet og den måde, deres virksomheder skal arbejde på. Den type smagsdommere har ikke rigtig mulighed for at hjælpe de virksomheder derude. Det kan de bedre gøre selv.

Derfor en appel til slut til beskæftigelsesministeren. En klog beskæftigelsesminister ville sige: Prøv at finde ud af det selv, vi dropper projektet. En venlig henstilling. Jeg tror, man hæmmer sit eget formål frem for at fremme det ved at bulldoze det på denne måde.

Den fg. formand (Pia Gjellerup):

Også en venlig henstilling: Man skal holde sig inden for taletiden.